

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 408/2025
09.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јовић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Георги Димитров“ из Босилеграда, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1775/2024 од 03.07.2024. године, у седници одржаној 09.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1775/2024 од 03.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Босилеграду П1 221/23 од 19.03.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од јуна 2019. године до децембра 2021. године исплати појединачне месечне износе, ближе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачан износ почев од 5. у месецу за претходни месец па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада преко износа досуђених у ставу првом изреке до тражених износа наведених у том ставу изреке са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 136.576,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1775/2024 од 03.07.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада за период од јуна 2019. године до децембра 2021. године у појединачним месечним износима, ближе наведеним у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачан износ почев од 5. у месецу за претходни месец па до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкове парничног поступка у износу од 136.576,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног

поступка у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) - ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима Тужилац живи у ... у улици ... бр. ..., а седште тужене школе је такође у Босилеграду у улици Иво Лола Рибар бб. Тужена тужиоцу у спорном периоду није исплаћивала накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. Висина потраживања тужиоца по основу неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада у спорном периоду утврђена је на основу налаза и мишљења судског вештака финансијске струке. Према наводима тужене, које тужилац није оспорио, место становања тужиоца је у непосредној близини школе, на удаљености од око ... метара, док је раздаљина од места становања тужиоца до првог аутобуског стајалишта око 700 метара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, сматрајући да тужиоцу ови трошкови припадају без обзира на растојање између места становања тужиоца и школе.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, пошто је оценио да тужилац нема право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, с обзиром да живи у непосредној близини школе на удаљености од око ... метара, те да нема реалну и стварну потребу за коришћењем превоза до места рада.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда засновано је на правилној примени материјалног права.

Према члану 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05...75/14), запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Чланом 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/2015, 92/20), прописано је да запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Имајући у виду наведене норме, произлази да је послодавац у обавези да запосленом исплати трошкове за долазак и одлазак са рада и без утицаја на остварење овог права је да ли запослени користи јавни или сопствени превоз, нити је исто условљено подношењем захтева. Међутим, како остваривање овог права не би било супротно циљу због којег је установљено, уколико накнаду трошкова тражи запослени који те трошкове и нема, у сваком конкретном случају се цени да ли је запослени имао реалних и објективних потреба за коришћењем превоза. У конкретном случају, тужилац није оспорио тврдње тужене да раздаљина од места становања тужиоца до места рада износи око ... метара и пешак је може прећи за време од једног минута, док је раздаљина од места становања тужиоца до првог аутобуског стајалишта око 700 метара. С обзиром на утврђено, правилно је одбијен тужбени захтев, јер је место рада тужиоца (школа) у непосредној близини места становања и тужилац трошкове превоза евидентно нема.

Супротно ревизијским наводима, правилан је закључак другостепеног суда да не постоји објективна потреба тужиоца за коришћењем превоза на наведеној раздаљини, без обзира што Закон о раду и Посебан колективни уговор не условљавају право на исплату ових трошкова удаљеношћу, односно растојањем. И по схватању Врховног суда, према разумној оцени ова чињеница (удаљеност од око ... метара) не оправдава основаност захтева за накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада. Имајући у виду наведено, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић